

Því úrskurðast:

Umbeðið lögtak á fram að fara á ábyrgð gerðarbeiðanda.
Málskostnaður falli niður.

Fimmtudaginn 22. júní 1967.

Nr. 202/1966: **Hulda Kolbeinsdóttir**

(Þorvaldur Lúðvíksson hrl.)

gegn

Landsbanka Íslands

(Stefán Pétursson hrl.)

Gjaldheimtunni í Reykjavík

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.)

og

Stefáni Karlssyni

(Kristinn Sigurjónsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Frávísun.

Dómur Hæstaréttar.

Kristján Kristjánsson, yfirborgardómari í Reykjavík, hefur framkvæmt hið áfrýjaða uppboð.

Áfrýjandi hefur, að fengnu áfrýjunarleyfi 24. ágúst 1966, skotið uppboðsmáli þessu til Hæstaréttar með stefnu 15. september 1966 og krafist þess, að hin áfrýjaða uppboðsgerð verði úr gildi felld og uppboðsbeiðendum, Gjaldheimtunni í Reykjavík og Landsbanka Íslands, og uppboðskaupanda, Stefáni Karlssyni, verði dæmt að greiða henni óskipt málskostnað fyrir Hæstarétti.

Hinir stefndu Landsbanki Íslands og Gjaldheimtan í Reykjavík hafa krafist staðfestingar á uppboðinu og málskostnaðar úr hendi áfrýjanda fyrir Hæstarétti.

Stefndi Stefán Karlsson hefur krafist þess aðallega, að málinu verði vísað frá Hæstarétti, en til vara, að uppboðs-

gerðin verði staðfest. Hann krefst málskostnaðar úr hendi áfrýjanda fyrir Hæstarétti.

Hinn 17. janúar 1966 krafðist stefndi Gjaldheimtan í Reykjavík uppboðs á fasteigninni Selásbletti 22 A, Reykjavík, sem hún taldi vera eign Axels Svanbergssonar Hjelms, en var raunverulega þinglesin eign áfrýjanda, til lúkningar á opinberum gjöldum ásamt vöxtum og kostnaði, alls kr. 72.365.00, samkvæmt lögtaksgerð frá 15. september 1965. Samkvæmt vottorði yfirborgarfégetans í Reykjavík, dags. 21. júní 1967, var Axel Hjelm tilkynnt hinn 10. febrúar 1966, að eignin yrði auglýst í Lögbirtingablaðinu 26. s. m. og uppboðið yrði tekið fyrir í skrifstofu borgarfégeta mánudaginn 18. apríl 1966 kl. 1005 f. h.

Hinn 16. febrúar 1966 krafðist Jón Magnússon, nú hæstaréttarlögmaður, uppboðs á sömu fasteign samkvæmt handhafaveðskuldabréfi, útgefnu 12. júní 1965 af áfrýjanda og samþykktu af eiginmanni hennar, nefndum Axel Svanbergssyni Hjelm, að fjárhæð kr. 50.000.00 ásamt vöxtum og kostnaði, en skuldabréfið var þá talið fallið í gjalddaga vegna vanskila. Samkvæmt nefndu vottorði yfirborgarfégetans í Reykjavík var áfrýjanda tilkynnt þessi krafa 1. marz 1966.

Hinn 17. febrúar 1966 krafðist stefndi Landsbanki Íslands uppboðs á nefndri fasteign til lúkningar skuld, tryggðri fjárnámi í eigninni 10. september 1964, að eftirstöðvum kr. 21.700.00 ásamt vöxtum og kostnaði, en fjárnám þetta var framkvæmt til fullnægingar dómi bæjarþings Reykjavíkur, uppkveðnum 8. apríl 1964, þar sem þeim áfrýjanda og eiginmanni hennar ásamt þriðja manni var dæmt að greiða skuldina óskipt ásamt vöxtum og kostnaði.

Hinn 3. maí 1966 krafðist stefndi Gjaldheimtan í Reykjavík uppboðs á umræddri fasteign fyrir opinberum gjöldum áfrýjanda að fjárhæð kr. 2.100.00 ásamt vöxtum og kostnaði „samkvæmt lögtaksgjörð 9. marz 1966.“ Samkvæmt vottorði yfirborgarfégetans í Reykjavík var áfrýjanda tilkynnt þessi uppboðskrafa hinn 10. maí 1966.

Í vottorði sínu frá 21. júní 1967 segir yfirborgarfégetinn um tilkynningar þær, sem áður voru nefndar: „Tilkynningar

Þessar höfðu verið sendar í almennum bréfum á skráð heimilisfang aðila á Selásbletti 22 A“.

Hinn 5., 19. og 29. marz 1966 auglýsti yfirborgarfégetinn í Reykjavík samkvæmt kröfu stefnda Gjaldheimtunnar í Reykjavík nauðungaruppböð á „Selásbletti 22 A, talinn eigandi Axel Hjelm, skv. lögtaki 15. sept. 1965 fyrir kr. 65.005.00 auk vaxta og kostnaðar“. Skyldi uppböðið halda á nefndri fasteign hinn 18. apríl 1966 kl. 1005 f. h. Á tilsettum stað og tíma háði yfirborgarfégeti uppböðsþing: „Fyrir var tekið: Að selja við nauðungaruppböð Selásblett 22 A, eigandi Axel Hjelm, eftir kröfu Gjaldh. í Reykjavík, Jóns Magnússonar hdl. og Landsbanka Íslands. Fram er lagt í réttinum nr. 1 sölubeiðni, nr. 2 lögtak, nr. 3 sölubeiðni Jóns Magnússonar hdl., nr. 4 veðskuldabréf, nr. 5 sölubeiðni Landsbanka Ísl., nr. 6 fjárnám, nr. 7 veðbókarvottorð og nr. 8 söluskilmálar“ . . . „Í réttinum er mættur af hálfu uppböðsbeiðanda Kristinn Kristjánsson, og eigandi eignarinnar er ekki mættur. Frestur er veittur þar til 18. maí n. k., kl. 3 e. h.“.

Á uppböðsdómþingi hinn 18. maí 1966 er bókað: „Af hálfu uppböðsbeiðanda er mættur Kristinn Kristjánsson, Sig. Sigursson hdl., Jóhs. Jóhannessen, en eigandinn er ekki mættur. Samkomulag varð um að fresta uppböði þessu þar til 27. júní n. k., kl. 10 f. h.“. Á þessu síðastnefnda dómþingi er bókað: „Af hálfu uppböðsbeiðanda er mættur Kristinn Kristjánsson, en eigandinn er ekki mættur. Eftir kröfu mættis fer uppböðið fram á eigninni 20. júlí n. k., kl. 3 e. h., og verður það augl. í dagbl.“ Bókun á uppböðsþingi 20. júlí 1966 hljóðar svo: „Ár 1966, miðvikudaginn 20. júlí, var uppböðsréttur Reykjavíkur settur á Selásbletti 22 A og haldinn af yfirborgarfégeta, Kristjáni Kristjánssyni, með undirrituðum vottum. Fyrir var tekið: Að halda áfram nauðungaruppböði á Selásbletti 22 A, eigandi er talinn Axel Hjelm, eftir kröfu Gjaldheimtunnar í Reykjavík o. fl. Sömu skjöl og áður eru til staðar í réttinum.“

Uppböð þetta hafði verið augl. í 13., 17. og 19. tölubl. Lögbirtingablaðsins 1966, einnig hefur uppböðið verið auglýst í Morgunblaðinu.

Í réttinum eru mættir Kristinn Kristjánsson f. Gjaldheimtuna, og fyrir Landsbankann er mættur Jóhs. Jóhannessen. Lesnir uppboðsskilmálar.

Þessi boð komu í eignina:

Kr. 20.000.00 Jóhs. Jóhannessen f. Landsbanka Íslands, kr. 180.000.00 Stefán Karlsson, Selásbl. 22 A.

Fleiri boð komu ekki í eignina.

Uppboðshaldari tók sér 14 daga frest til að taka ákvarðanir um boðin.“

Hinn 25. júlí 1966 háði yfirborgarfégeti uppboðsdómþing, og var þá bókað:

„Ár 1966, mánudaginn 25. júlí, var uppboðsréttur Reykjavíkur settur á Skólavörðustíg 12 og haldinn af yfirborgarfégeta, Kristjáni Kristjánssyni, með undirrituðum vottum. Fyrir var tekið: Að taka til athugunar boð þau, er komu í Selásblett 22 A, áður talin eign Axels Hjelm.

Miðvikudaginn 20. júlí s.l. fór fram nauðungaruppboð á eign þessari, og var hæstbjóðandi í hana Stefán Karlsson, Selásbletti 22 A, og bauð hann kr. 180.000.00 — eitt hundrað og áttatíu þúsund —.

Hann er nú mættur í réttinum, og greiðir hann áfallinn kostnað svo og $\frac{1}{4}$ hluta uppboðsverðs, og er boðið þar með samþykkt, og nýtur hann arðs af eigninni frá 1. október n. k. að telja, enda hefur hann greitt fyrri eiganda leigu til þess tíma. Eftirstöðvar kaupverðsins greiðir hann innan 2ja mánaða hér frá“.

Svo sem áður segir, krafðist Jón Magnússon hæstaréttarlögmaður uppboðs á fasteigninni Selásbletti 22 A hinn 16. febrúar 1966 samkvæmt handhafaveðskuldabréfi, útgefnu 12. júní 1965 af áfrýjanda og samþykktu af eiginmanni hennar, að fjárhæð kr. 50.000.00 ásamt vöxtum og kostnaði. Af hendi Jóns Magnússonar var mætt á uppboðsþingi hinn 18. maí 1966, en eigi síðar. Jón Magnússon varð aðili uppboðsmálsins í héraði, sbr. 3. tl. 8. gr. og 3. mgr. 22. gr. laga nr. 57/1949. Efnisdómur í Hæstarétti um uppboðið mundi og binda hann. Honum hefur eigi verið stefnt fyrir Hæstarétt. Verður því að vísa þessu máli frá Hæstarétti.

Samkvæmt þessum úrslitum verður að dæma áfrýjanda til að greiða hverjum hinna stefndu málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 3.000.00, til hvers þeirra.

Dómsorð:

Máli þessu er vísað frá Hæstarétti.

Áfrýjandi, Hulda B. Kolbeinsdóttir, greiði stefndu, Landsbanka Íslands, Gjaldheimtunni í Reykjavík og Stefáni Karlssyni, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 3.000.00 til hvers þeirra, að viðlagðri aðför að lögum.

Fimmtudaginn 22. júní 1967.

Nr. 209/1965. **Jón Arngrímsson**

(Magnús Óskarsson hdl.)

gegn

Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs

(Jón P. Emils hdl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Kaupgjaldsmál. Skaðabótakrafa.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 30. september 1966 og krafizt þess, að stefnda verði dæmt að greiða honum kr. 140.535.00 ásamt 8% ársvöxtum frá 25. febrúar 1966 til greiðsludags og málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst þess, að hinn áfrýjaði dómur verði staðfestur og að áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti.

Áfrýjandi réðst til varnarliðs Bandaríkjanna hér á landi án milligöngu íslenzkra aðilja. Þegar af þeirri ástæðu eru eigi efni til í máli þessu að dæma á hendur ríkissjóði skaðabætur til handa áfrýjanda vegna ráðningarslitanna. Ber að dæma ríkissjóði sýknu.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti er felldur niður.